

Arrest

nr. 134 897 van 11 december 2014
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 31 juli 2013, die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). De bestreden beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 7 mei 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 juli 2014 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VRINTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. DEMUYNCK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 januari 2010 trad verzoeker in Marokko in het huwelijk met mevrouw E. H. H, van Nederlandse nationaliteit en in het bezit van een E-kaart.

Op 4 november 2010 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van echtgenoot (bijlage 19ter). Hij werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie geldig tot 4 april 2011.

Op 19 april 2011 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Uit de woonstcontrole van 17 februari 2012 bleek dat de voormalige echtgenote van verzoeker alleen woonde. Tijdens die controle meldde zij overigens dat er een echtscheidingsprocedure was opgestart.

Op 21 maart 2013 sprak de rechtbank van eerste aanleg te Turnhout verzoekers echtscheiding uit.

Op 31 juli 2013 stelde verweerder een eind aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit betreft thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Artikel 42quater §1, 4° van de wet van 15.12.1980: het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden.

Uit het Rijksregister blijkt dat de betrokkenen uit de echt zijn gescheiden. Uitspraak door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Turnhout op 21.03.2013.

Betrokkene ondertekende op 27.03.2012 een document waarbij bewijzen worden opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42 quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: “ Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Betrokkene legt volgende documenten voor:

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene nog steeds familiale banden heeft in het land van herkomst. Zijn ouders, 4 broers en 1 zus verblijven nog steeds in Marokko, waarmee hij telefonisch contact heeft. Hij probeert om de 2 jaar naar Marokko te reizen. Bijgevolg kan gesteld worden dat betrokkene nog voldoende bindingen heeft met zijn land van herkomst.

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene niet ten laste is van het OCMW en werkzaam is als interimarbeider. Echter, het is zo dat, het feit dat betrokkene werkt, niet betekent dat een terugkeer naar zijn land van herkomst schade zou toebrengen. De leeftijd en de gezondheid van betrokkene laat immers toe dat betrokkene ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld.

Gelet op al het voorgaande wordt geconcludeerd dat het bepaalde in artikel 42quater, §1, 4° van toepassing is op betrokkene, dat de economische, sociale en culturele integratie in het Rijk niet van die aard is dat het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt en dat betrokkene nog voldoende bindingen heeft met haar land van herkomst waardoor een verplichte terugkeer haar geen schade zal berokkenen.

Het recht van verblijf van betrokkene wordt ingetrokken.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: art.7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

In zijn enig middel weerhouden in de synthesesemorie, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 42^{quater}, § 1, lid 2 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker voert in eerste instantie aan dat volgens artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet de minister bij een beëindiging van een verblijfsrecht moet rekening houden met de duur van het verblijf, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en de banden met het land van oorsprong. Hij stipt aan dat het bestuur met de nodige omzichtigheid en zorgvuldigheid een behoorlijk onderzoek met kennis van alle relevante gegevens moet voeren. Hij vervolgt dat uit de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 de aangevoerde redenen voldoende van aard moeten zijn om de beslissing logisch te schragen.

Verzoeker meent dat de voormelde rechtsregels en beginselen zijn geschonden doordat de bestreden beslissing geen opsomming bevat van de vrijwillig door hem voorgelegde stukken, zodat niet duidelijk zou zijn op welke documenten de beslissing exact gesteund is. Zo meent hij dat bv. niet duidelijk is of met de verklaring van de heer K.N. van 2 februari 2012 werd rekening gehouden, nu dit stuk belangrijk zou zijn in het kader van de economische integratie.

Vervolgens stipt hij aan dat er een onvolledig onderzoek zou zijn gebeurd, hij meent bv. dat het economisch, sociaal en cultureel onderzoek niet gebeurd zouden zijn. Meer specifiek voert hij aan dat op vlak van de economische integratie er een verkeerde beoordeling zou gebeurd zijn. Immers het feit dat hij nog jong en gezond genoeg is om werk te vinden in Marokko, betekent volgens verzoeker niet dat hij daar in gelijkaardige omstandigheden en aan gelijkaardige voorwaarden effectief kan worden tewerkgesteld, laat staan dat het hem geen ernstig nadeel zou kunnen teweegbrengen. Hij stipt eveneens aan dat de gevolgen op vlak van maatschappelijke integratie verder reiken dan de gevolgen van de beslissing op het werk. Verder voert verzoeker aan dat de professionele situatie van verzoeker verkeerd werd ingeschat, daar verweerder zich heeft gebaseerd op gegevens die al meer dan een jaar oud waren. Zo had verzoeker ondertussen voltijds vast werk gevonden en was er een evolutie op het vlak van integratie gebeurd. Verweerder had bijgevolg volgens verzoeker bijkomende informatie moeten vragen en meent dat verweerder in de nota ten onrechte stelt dat verzoeker spontaan de documenten en elementen had moeten aanbrengen.

Bijkomend meent hij dat verweerder geen correct onderzoek heeft gevoerd omdat reeds gegevens werden opgevraagd aan verzoeker omtrent de eventuele beëindiging op het ogenblik dat zijn ex-vrouw niet meer bij hem was ingeschreven, zonder het echtscheidingsvonnis af te wachten of zonder na te gaan of de redenen voor het verlaten van de echtelijke woonst verzoeker kunnen worden toegerekend. De betekening op zich heeft dan ook nog een jaar geduurd. Hij concludeert met te stellen dat op het ogenblik van de betekening van de bestreden beslissing verzoeker al 4 jaar in België woonde, vast en voltijds werk had, het Nederlands volledig machtig was en zich volledig in de Belgische samenleving had geïntegreerd. Door de situatie niet te beoordelen op het ogenblik dat de beslissing werd genomen, zou verweerder een manifeste beoordelingsfout gemaakt hebben.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet en artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het Vreemdelingenbesluit), besloten tot beëindiging van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten omdat verzoeker en zijn ex-echtgenote uit de echt zijn gescheiden. Verder wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat verzoeker werd gevraagd om bewijzen voor te leggen die verweerder moesten toelaten de situatie te onderzoeken van verzoekers sociale, culturele en economische integratie in het Rijk zoals vereist door artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet. Er wordt geoordeeld dat verzoeker bij een terugkeer naar het herkomstland geen schade zal ondervinden, gelet op het feit dat verzoeker nog steeds familiale banden heeft in het land van herkomst (ouders, broers en zus) en hij om de twee jaar naar Marokko reist. Verweerder verwijst naar het feit dat verzoeker werkt en dit er niet aan in de weg staat dat de leeftijd en gezondheid hem toelaten in zijn land tewerkgesteld te worden. Deze motivering stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoeker geeft aan dat door een gebrek aan opsomming van de voorgelegde stukken het helemaal niet duidelijk is dat met alles werd rekening gehouden. De Raad kan dit punt niet volgen. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt aan de verweerder niet de verplichting op om alle elementen waarvan hij kennis heeft op te sommen in de bestreden beslissing. Het volstaat dat uitdrukkelijk wordt gemotiveerd waarom het verblijfsrecht van verzoeker wordt beëindigd. De formele motiveringsplicht houdt enkel in dat de bestuurde de gronden waarop de kwestieuze beslissing is gesteund erin kan terugvinden. Waar verzoeker specifiek meent dat het stuk van K.N. niet duidelijk in de motivering zou zijn betrokken, stelt de Raad vast dat dit stuk betrekking heeft op zijn interimwerk dat hij bij die firma heeft verricht en waarvoor de nodige appreciatie door de werkgever wordt getoond. In de bestreden beslissing wordt wel degelijk verwezen naar de interimarbeid die hij heeft gedaan, zodat verzoeker niet redelijkerwijs kan hardmaken dat met dit stuk geen rekening zou gehouden zijn.

Waar verzoeker nog aanvoert dat er geen economisch, sociaal en cultureel onderzoek zou gebeurd zijn, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker wel degelijk een schrijven van verweerder gehad heeft, betekend op 27 maart 2012, waarbij tal van concrete vragen werden gesteld zowel aangaande de werksituatie als de sociale en culturele integratie in de Belgische maatschappij. Verzoeker werd hierbij uitgenodigd tot het voorleggen van bewijzen van een economische activiteit in België of van andere inkomsten in België, van het bewijs van bestaansmiddelen van andere gezinsleden, van het bewijs van ziektekostenverzekering, van het bewijs dat hij niet ten laste is van het OCMW, van zijn paspoort, van een medisch attest, van bewijs van het feit of nog andere gezinsleden bij hem inwonen en zijn band met deze personen, van bewijzen van sociale en culturele integratie, van bewijzen van bindingen met het land van oorsprong en bewijs van de duur van het verblijf in België. Verzoeker heeft eveneens per fax via de stad Geel van deze gelegenheid gebruik gemaakt en verschillende stukken overgemaakt. Bijgevolg kan niet dienstig worden voorgehouden als zou er geen economisch, sociaal en cultureel onderzoek gebeurd zijn. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt bovendien ook dat rekening werd gehouden met de door verzoeker overgemaakte documenten in het kader van het door verweerder gevoerde onderzoek naar de integratie van verzoeker in het Rijk en eventuele redenen die zich zouden verzetten tegen een beëindiging van zijn verblijfsrecht (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 is niet aannemelijk.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct en kennelijk onredelijk is en hij stelt dat er een verkeerde beoordeling is gebeurd van de economische integratie, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van de beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 42^{quater}, § 1 van de Vreemdelingenwet – dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing – luiden als volgt:

“In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° [...]; 2° [...]; 3° [...]; 4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer; 5° [...].

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Op grond van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet kan verweerder gedurende vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde stellen aan het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie is indien het huwelijk wordt ontbonden of nietig verklaard.

Het is niet betwist dat verweerder binnen voormelde termijn van vijf jaar is overgegaan tot het nemen van de *in casu* bestreden beslissing. Verzoeker betwist verder in wezen ook niet het motief dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen sprake meer was van een huwelijk en dat hij bijgevolg onder het toepassingsgebied van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet valt.

Niettemin meent verzoeker dat er van de economische integratie een verkeerde beoordeling is geweest. Waar verzoeker meent dat verweerder niet kan garanderen dat verzoeker in gelijkaardige omstandigheden en aan gelijkaardige voorwaarden in Marokko zal kunnen tewerk gesteld worden, kan de Raad enkel vaststellen dat verweerder niet tot een dergelijke garantie gehouden is. Verweerder moet volgens de van toepassing zijnde wetsbepaling enkel rekening houden met de economische integratie en dit op redelijke wijze. Door vast te stellen dat de leeftijd en gezondheid van verzoeker hem toelaten ook in zijn herkomstland te werken, heeft verweerder op redelijke wijze rekening gehouden met diens economische integratie. Waar hij verder aanstipt dat de gevolgen op maatschappelijk vlak verder reiken dan enkel de gevolgen van de beslissing op het werk, moet de Raad vaststellen dat verweerder zich niet enkel beperkt heeft tot het economisch aspect van de integratie maar ook is ingegaan op de familiale banden en het gezondheidsaspect dat door verzoeker werd voorgelegd in antwoord op de vraag van verweerder. Wat betreft eventuele culturele en sociale aspecten, stipt de Raad aan dat verzoeker zelf daaromtrent in antwoord op het schrijven van verweerder geen specifieke elementen heeft aangehaald. De stukken die werden voorgelegd, waren zijn Marokkaans paspoort, een positieve verklaring van Manpower, de verklaring van verzoeker mbt zijn familiale banden in Marokko, een verklaring van de huisarts, de aansluiting van het ziekenfonds, een attest dat hij niet ten laste is van het OCMW, een positief verslag omtrent zijn interimarbeid van K.N, arbeidsovereenkomsten en loonfiches. Tot slot concludeert verzoeker dat zijn professionele situatie alsook de evolutie op het vlak van integratie verkeerd werd ingeschat omdat verweerder zich heeft gebaseerd op verouderde gegevens en hij intussen voltijds vast werk heeft gevonden en zich ondertussen een evolutie op het vlak van integratie zou hebben voorgedaan. Daargelaten de vaststelling dat er inderdaad een lange tijd is verstreken tussen het betekenen van de brief aangaande het onderzoek zoals vereist op grond van artikel 42^{quater}, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet en het nemen van de bestreden beslissing, moet de Raad vaststellen dat de gewijzigde elementen van integratie door verzoeker aangehaald, zoals diens voltijdse arbeidscontract, de perfecte kennis van de Nederlandse taal en de volledige integratie in de Belgische samenleving, niet meer betreffen dan loze beweringen die op geen enkele wijze door verzoeker worden gestaafd. Verzoeker heeft ook nagelaten deze beweringen naar aanleiding van zijn verzoekschrift te staven. Bijgevolg kunnen deze beweringen niet tot de vaststelling van de onwettigheid van de bestreden beslissing aanleiding geven.

Verzoeker toont aldus niet aan dat verweerder een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt van de elementen zoals bedoeld in artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet. Hij maakt

evenmin aannemelijk dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat geen elementen in de zin van voormelde bepaling voorlagen, die een verder verblijf van betrokkene in het Rijk rechtvaardigen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dat verzoeker tevens geschonden acht, legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het administratief dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Evenmin is aangetoond met welke dienstige stukken verweerder geen rekening zou gehouden hebben.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend veertien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES